

Як Микола був коровою (народна казка)

Автор Невідомий

Жив собі один бідняк, звали його Миколою. Мав він лише стару хатчину, а в тій хатчині повно дітей.

Одного разу пішов Микола з жінкою в ліс: він — по дрова, жінка — по гриби. Коли дивляться — багач, у котрого Микола мало не задарма цілий рік служив, веде з ярмарку корову.

Жінка Миколина зашепотіла:

— Коли б нам таку корову! Було б дітям молоко!

— Цить, жінко,— відповідав Микола.— Багач мені винен, то й корова буде наша.

Залишив він жінку в кущах, а сам пішов на дорогу. Тишком-нишком підступив до корови, зняв з рогів мотузку, засилив собі на шию. Корова в ліс пастися, а Микола нишком іде за багачем.

Зраділа жінка, бо зрозуміла, що чоловік надумав, та й повела корову додому.

А багач ішов і не оглядався. Не знати, чи довго ішов би він так, аж зустрів знайомого купця.

— Гей, сусіде,— гукнув той ще здалеку,— що ти дав за цього вола?

Багач і тепер не оглянувся, лише сердито буркнув:

— Коли й досі не знаєш, де віл, а де корова, хоч помовчи.

— Та яка то корова, то віл,— реготався купець.— Як не віриш, сам подивися.

Багач озирнувся і за голову схопився:

— Чорт таке видів? Купив добру корову, а таке сталося.

Купець посміявся та й пішов собі, а багач став серед дороги й не знає, що робити.

— Звідки ти тут узявся? — питає він Миколу.

— Я й сам не знаю,— відповідає той.— Не знаю, коли ти й купив мене короною.

Багач не може отямитися.

— Як же ти став короною?

— Не знаю,— Микола знову,— то, мабуть, мене прокляла вдова. Колись я був багатий та скупий. Служила вдова в мене мало не задарма цілий рік. Я їй заробленого не заплатив, вона мене й заклала:

— Миколо, бодай ти короною став та й був нею, аж доки не віддаси хоч молоком оте, що я заробила.

Багач вислухав і вилаявся:

— Послав тебе чорт на мою голову й гроші забрав. Іди собі та не роби сміху з мене.

— Що ти кажеш? — видивився на нього Микола.— Це тобі, не обійдеться так легко. Хто ж таке чув, щоб невинному чоловікові та мотузку на шию засилати? Мусиш на суді відповідати.

Бачить багатий — біда буде.

Заплатив Миколі гроші, аби тільки мовчав.

Прийшов Микола додому з повними кишенями. а жінка вже встигла корову подоїти і молока дітям наливає.

Через якийсь час корова отелилася, і вигодував Микола другу. Стару вирішив продати. Ідуть вони з жінкою на торг і корову ведуть. Тільки прийшли, а їх обступили з усіх боків купці, бо кращої корови, як у них, того дня не траплялося. Жінка торгується, а Микола роздивляється довкола. Коли бачить — іде оглядати корову її колишній хазяїн. Сказав про це Микола жінці і тихенько шугнув убік. А багач оглянув корову й зашепотів їй на вухо:

— Що, Миколо, знову тебе продають? Так тобі й треба. Та я не такий дурний, щоб тебе купити,— і пішов геть.

А Микола з жінкою продали корову і повернулися додому раді, що насміялися з багача.